

Profetul Hagai

Atât în introducerea la tema „Profeții mici” cât și la meditația asupra profetului Habacuc am văzut cât de actuale sunt aceste mesaje vechi. Aceasta este valabil și la acest profet, cu care vrem să ne ocupăm acum.

Ca să vedem actualitatea mesajului profetului Hagai este necesar să facem o mică incursiune în trecut. Pentru aceasta vrem să vedem fundalul istoric. Pentru aceasta ne ajută cartea Ezra.

Nu numai cele zece seminții ale regatului de nord au fost duse în captivitate, și anume în Asiria, ci și cele două seminții ale regatului de sud – Iuda și Beniamin – au fost duse în captivitate în Babilon, și aceasta a avut loc 130 de ani mai târziu. Cartea Ezra ne relatează cum șaptezeci de ani mai târziu împăratul persan Cores (Cirus) a fost folosit de Dumnezeu ca unealtă, ca să someze pe acești iudei exilați ai celor două seminții să se reîntoarcă la Ierusalim, ca să reclădească Casa Domnului.

Dumnezeu a pus la probă inimile acestor iudei din Babilon. El aștepta un răspuns la întrebarea: Cine dintre voi va merge acum la Ierusalim? Cine este gata să părăsească situația comodă din Babilon? Poporul și-a creat acolo o situație bună. Cine va face acum această călătorie anevoioasă la Ierusalim? Nu este trist, că nu au fost nici măcar 50.000 de oameni din acest popor care au dat chemare acestei solicitări și s-au dus la Ierusalim să clădească Casa lui Dumnezeu (vezi Ezra 2)?

În Ezra 3,8 citim cum în cele din urmă poporul a început construirea Templului: »Și în anul al doilea de la venirea lor la Casa lui Dumnezeu la Ierusalim, în luna a doua, au început lucrarea Zorobabel, fiul lui Șealtiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, și rămășița fraților lor, preoții și leviții, și toți cei care veniseră din captivitate la Ierusalim; și au rânduit pe leviții de la vârsta de douăzeci de ani în sus să supravegheze lucrarea Casei Domnului.«

Însă abia începuse poporul construirea, că dușmanii au și devenit activi. Așa procedează totdeauna dușmanul poporului lui Dumnezeu: mai întâi vine îmbrăcat ca înger de lumină (vezi Ezra 4). În mod șiret se oferă poporului să construiască împreună cu el la Casa lui Dumnezeu. Aceasta este prima încercare de subminare a acestei lucrări a lui Dumnezeu: amestecul cu lumea. Însă această rămășiță este suficient de înțeleaptă, ca să se apere de această ispită.

Apoi dușmanul merge pe un alt drum. Acum vine ca un leu care răcnește și se împotrivesc cu înverșunare. Prin aceasta are succes. În Ezra 4 se spune în continuare: »Deci dați poruncă să oprească pe acești oameni și cetatea aceasta să nu fie construită până nu se va da poruncă din partea mea. ... Atunci când s-a citit copia scrisorii împăratului Artaxerxes, înaintea lui Rehun și a cărturarului Șimșai și a tovarășilor lor, s-au suit în grabă la Ierusalim, la iudei, și i-au făcut să înceteze, prin forță și putere. Atunci lucrarea Casei lui Dumnezeu care este în Ierusalim a încetat și s-a oprit până în anul al doilea al împăratului Darius, împăratul Persiei« (versetele 21-24). Construcția a încetat timp de patrusprezece ani. Această perioadă trebuie s-o vedem între capitolele 4 și 5 din cartea Ezra.

Însă apoi citim mai departe în capitolul 5: »Când profeții: Hagai, profetul, și Zaharia, fiul lui Ido, au profețit iudeilor care erau în Iuda și în Ierusalim în Numele Dumnezeului lui Israel, pentru ei, atunci Zorobabel, fiul lui Șealtiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, s-au ridicat și au început construirea Casei lui Dumnezeu, care este în Ierusalim; și cu ei erau și profeții lui Dumnezeu, care îi ajutau« (versetele 1 și 2). Deci după această întrerupere de patrusprezece ani au apărut cei doi profeți Hagai și Zaharia. Ce a prorocit Hagai nu ne este relatat în cartea Ezra, este însă relatat în mica carte profetică care îi poartă numele și cu care vrem să ne ocupăm acum. Să amintim în treacăt, Hagai, Zaharia și Maleahi erau profeții care au prorocit în mijlocul poporului după captivitatea babiloniană.

Și acum ne întrebăm încă o dată, cum ajungem de la evenimentele istorice la actualitatea acestui mesaj pentru zilele noastre? Cu siguranță celor mai mulți nu le este necunoscut că în secolul 19 a avut loc o mare trezire prin Duhul Sfânt, când mulți credincioși, vorbind simbolic, au părăsit captivitatea babiloniană, ca să se adune exclusiv pe baza principiilor Cuvântului lui Dumnezeu.

Pentru noi astăzi întrebarea este, ce a mai rămas din această trezire. Nu cumva am încetat și noi, ca această rămășiță atunci în Ierusalim, construirea casei? Mesajul lui Hagai se adresează unei rămășițe care obosise și din cauza împotrivirii dușmanului au încetat să construiască.

Înainte de a ne ocupa îndeaproape cu profetul Hagai vrem să ne preocupăm cu unele gânduri de bază referitoare la Casa lui Dumnezeu. Această temă ocupă un spațiu larg în Sfânta Scriptură. Este ca un fir călăuzitor de aur începând cu Geneza și până la Apocalipsa, da, din timpul patriarhilor și până în starea veșnică.

Prima referire la Casa lui Dumnezeu o găsim în Geneza 28, când Iacov a avut un vis în Betel (= Casa lui Dumnezeu). Mai târziu, când poporul Israel a fost eliberat din Egipt, Dumnezeu le-a dat totodată ordin să construiască cortul întâlnirii – prima locuință a lui Dumnezeu pe pământ. Câteva secole mai târziu Solomon a construit un Templu minunat în Ierusalim. În timpul actual Dumnezeu locuiește într-o casă spirituală, în Adunare. Și în Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 21) și în starea veșnică, această casă spirituală, Adunarea lui Dumnezeu, va fi locuința lui Dumnezeu. Totdeauna a fost dorința lui Dumnezeu să locuiască la oameni.

Trei principii mi-au devenit foarte importante, care de asemenea se întâlnesc pe tot parcursul Scripturii și care strălucesc și în cartea Hagai. Vrem să punem scurt aceste principii înaintea ochilor noștri.

Primul principiu mare este, că această Casă trebuie să corespundă Celui care locuiește în ea, și anume Dumnezeului sfânt. De aceea Scriptura ne spune în Psalmul 93,5: »Casei Tale se cuvine sfințenia, Doamne, în veci.«

Al doilea principiu îl găsim în Isaia 56,7: »Îi voi aduce și pe ei la muntele Meu cel sfânt și-i voi desfăta în casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi bine primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi casă de rugăciune pentru toate popoarele.« Totdeauna când citesc aceste versete mă simt așezat în Noul Testament, unde rânduiala lui Dumnezeu cu privire la casa Sa spirituală din timpul actual de har se pune înaintea ochilor noștri.

Mă gândesc în acest sens la prima epistolă către Timotei, unde apostolul Pavel ne prezintă rânduiala acestei case spirituale. Versetul cheie din această epistolă este: »Îți scriu acestea sperând să vin la tine mai curând; iar dacă voi întârzia, ca să ști cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu« (1 Timotei 3,14.15). Și după aceea se explică ce este teama de Dumnezeu, ce este taina evlaviei (versetul 16). Apoi luminează tabloul Domnului Isus. El este totodată Filigranul, pe care Dumnezeu L-a pus pe hârtia acestei epistole cu privire la ordinea casei, pentru ca noi la citirea acestei epistole să avem permanent înaintea ochilor tabloul Aceluia care prin harul Său și prin lucrarea înfăptuită de El ne-a adus în casa lui Dumnezeu.

Aici în Isaia 56 avem celelalte două principii mari ale casei lui Dumnezeu. Am avut deja caracteristica sfințeniei. Al doilea principiu îl găsim aici în versetul 7: »Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi bine primite pe altarul Meu«. Dumnezeu așteaptă ca în casa Sa să I se aducă adorare.

Al treilea principiu este apoi: »Căci casa Mea se va numi casă de rugăciune pentru toate popoarele.« Dumnezeu dorește ca în casa Sa să se facă rugăciuni de mijlocire pentru toți oamenii (compară cu 1 Timotei 2,1-2). Acestea sunt deci cele trei principii mari: sfințenia, adorarea adusă lui Dumnezeu și rugăciuni de mijlocire pentru toți oamenii.

Acum vrem să ne întrebăm, ce vrea profetul Hagai să ne spună cu mesajul său nouă astăzi. Te rog citește o dată atent cartea lui Hagai.

Ai remarcat, că în această carte mică este vorba de construire la casa lui Dumnezeu? Da, ce înseamnă de fapt construire la casa lui Dumnezeu? Căci casa lui Dumnezeu constă astăzi din toți credincioșii adevărați. Casa lui Dumnezeu există deja, cum să mai construim noi?

Când citim Vechiul Testament și avem înaintea noastră o astfel de scriere profetică ca cea a profetului Hagai, atunci trebuie să ne fie clar, că noi nu găsim în Vechiul Testament învățătura despre casa lui Dumnezeu – așa cum această casă ne este prezentată în Noul Testament -, ci este vorba ca prin ajutorul acestui mesaj în mod practic să umplem cu viață învățătura Noului

Testament. La realizarea practică a învățaturii, pe care o cunoaștem din Noul Testament, vrea să ne ajute această scriere a Vechiului Testament.

Probabil la citire am observat, că aici întâlnim foarte des numele DOMNUL (Iehova sau Iahve: DOMNUL sau Domnul oștirilor), și anume de 35 de ori în 38 de versete. Chiar numai faptul că Domnul Se prezintă așa de frecvent cu acest Nume în acest mesaj vorbește deja inimilor noastre. Aceasta face să presupunem că este vorba de un mesaj foarte serios. Însă totodată avem aici a face cu un mesaj foarte plăcut.

Cartea profetului Hagai conține în total patru mesaje diferite adresate rămășiței din zilele acelea din Ierusalim. Primul mesaj este în capitolul 1,1-15. Al doilea mesaj este în capitolul 2,1-9. După aceea găsim mesajul al treilea în capitolul 2,10-19, și în restul capitolului (versetele 20-23) ultimul mesaj – al patrulea. Dacă citim atenți această cârtică, vedem că primul și al treilea mesaj au caracter de mustrare și celelalte două sunt îndemnuri pentru rămășița care construiește la casa lui Dumnezeu. Avem deci mai întâi o mustrare, apoi o încurajare, apoi iarăși o mustrare și la urmă ca final iarăși un îndemn minunat cu perspectiva unui viitor minunat.

Am văzut deja, că în cartea Ezra ni se face cunoscut fundalul istoric. Remarcabil este, că acolo noi nu întâlnim mesajul lui Hagai. Pentru acesta avem această mică carte a profetului. În cartea Ezra putem citi cauza care a făcut ca poporul să înceteze construirea la casa lui Dumnezeu – împotrivirea dușmanului. Însă Hagai nu spune nici un cuvânt despre aceasta. Nu ne impresionează aceasta mult? Profetul descoperă un cu totul alt motiv pentru care rămășița a încetat construirea la casa lui Dumnezeu.

În introducerea la cărțile micilor profeti am văzut deja, că în scrierile profetice ochiul lui Dumnezeu privește oarecum înapoia paravanului care nouă ne arată împrejurările exterioare, și că profeții își pleacă urechea la bătaia pulsului vieții spirituale. Ei dezvăluie ce ochiul lui Dumnezeu pătrunzător găsește în inimile oamenilor.

Adevăratul motiv pentru care construirea casei lui Dumnezeu a stagnat nu trebuia căutat în împrejurările exterioare, în împotrivirea dușmanului, ci el era cu totul în alt loc. În versetul 2 din capitolul 1 citim: »Așa vorbește Domnul oștirilor: „Poporul acesta spune: „N-a venit timpul, timpul pentru construirea casei lui Domnului.”»

Da, dacă este așa de multă împotrivire, este clar că nu se poate construi la casa lui Dumnezeu; este doar foarte natural și omenesc ca noi atunci să încetăm toate eforturile. Dar ochiul lui Dumnezeu vedea mai profund, Dumnezeu privea în inimă. De aceea profetul a trebuit să spună poporului: »Pentru voi este timpul să locuiți în casele voastre îmbrăcate cu lemn, când casa aceasta stă pustie?« (versetul 4).

Poporul a luat împotrivirea venită din afară ca motiv pentru a-și urmări propriile scopuri. Ei voiau să construiască propriile lor case. Ei voiau mai întâi să-și creeze condiții confortabile în Ierusalim. În afară de aceasta nu au ținut seama de relațiile de proprietate propriu-zise.

În Luca 16 auzim cum Domnul Isus în pilda administratorului necredincios spune tânărului un cuvânt clar cu privire la adevăratele relații de proprietate: »Cine este credincios în foarte puțin este credincios și în mult; și cine în foarte puțin este nedrept, și în mult este nedrept. Deci, dacă în bogăția nedreaptă n-ați fost credincioși, pe cea adevărată cine v-o va încredința? Și dacă în ceea ce este al altuia n-ați fost credincioși, cine vă va da ce este al vostru?« (versetele 10-12). Aici este clar ce ne aparține și ce nu ne aparține. Tot ce avem, ne-a fost dat numai spre administrare. Adevărata noastră proprietate nu sunt lucrurile pământești, ci lucrurile cerești.

Și pentru noi există pericolul, să stabilim priorități greșite, așa cum a făcut această rămășiță atunci. Construirea casei lui Dumnezeu nu era prima lor prioritate – prima lor prioritate era construirea propriilor case. Ei urmăreau interesele proprii. Și acum Dumnezeu prin profet pune degetul pe rană și spune: voi Mi-ați lăsat casa în paragină, pentru ca să construiți propriile voastre case.

De cinci ori vorbește Dumnezeu prin profetul Hagai despre faptul că ei trebuie să-și îndrepte inima spre ceva (capitolul 1,6; 1,7; 2,15.18.18). Aici în capitolul 1 versetele 6 și 7 este vorba ca

ei să-și îndrepte inima spre căile lor. Ei ar trebui să privească căile greșite pe care au mers până acum.

În inima noastră se iau ultimele decizii: »Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții« (Proverbe 4,23). Pentru ce mă decid eu? Pentru o viață consecventă cu Domnul? Aici îmi fixează eu prioritățile, sau deschid o altă ușă pentru o viață în care avantajul propriu are cea mai mare prioritate și eu urmăresc propriile interese?

Dumnezeu nu are nimic împotriva dacă noi ne construim o casă frumoasă; și nici dacă noi ne înfrumusețăm locuința, dacă ne cumpărăm un autoturism. Este bunătatea Lui care ne dăruiește aceste bunuri. Însă Cuvântul lui Dumnezeu ne atenționează sever cu privire la dorința de a deveni bogați. Pentru ceea ce El ne-a dat putem fi mulțumitori din inimă.

Să ne gândim încă o dată ce L-a costat pe Domnul Isus pe Golgota, ca să plătească prețul răscumpărării noastre. El a dat nu numai tot ce avea. El a dat ultimul lucru pe care un om ar putea să-l dea. Un om poate da tot ce are, toată bogăția sa și toată averea sa, el poate renunța la toate, dar după aceea el mai are încă viața sa. Domnul a dat pentru noi viața Sa. Acest preț l-a plătit El pentru tine și pentru mine. Și ceea ce cineva plătește scump, lucrul acela are și valoare pentru el.

Acum El ne întreabă: ești și tu gata să dai ceva pentru Mine? Ești tu gata să renunți la interesele personale? Ești tu gata să stabilești altfel prioritățile, ca să construiești împreună la casa Mea?

Dacă ne gândim la prețul, pe care Domnul l-a plătit pentru noi, și medităm la suferințele care I-au fost pricinuite de drumul acesta, atunci răspunsul nu poate fi greu. Ce ușă deschid eu acum? Pentru ce mă hotărâsc eu în inima mea? Pentru o viață fermă, consecventă cu Domnul sau pentru o viață în care urmăresc interesele proprii?

În versetele 6 și 7 se spune mai departe: »Ați semănat mult și adunați puțin; mâncați, dar nu vă săturați; beți, dar nu vă îndestulați cu băutura; vă îmbrăcați, dar nimănui nu-i este cald. Și cine câștigă un venit, câștigă venit pentru o pungă spartă. Așa zice Domnul oștirilor: „Luați aminte la căile voastre!”«

Însă Domnul nu lasă poporul să rămână aici, ci le arată imediat drumul plăcut Lui și pe care El poate binecuvânta: »Luați aminte la căile voastre! Suiți-vă la munte și aduceți lemn și construiți casa! Și Eu Îmi voi găsi plăcerea în ea și voi fi glorificat, zice Domnul« (versetele 7 și 8).

Am găsit ceva foarte remarcabil în Sfânta Scriptură, că cele două gânduri, acela de a construi o casă Domnului și acela al glorificării lui Dumnezeu, sunt totdeauna legate între ele. În Exod 15, unde poporul pământesc al lui Dumnezeu în călătoria lui prin pustiu după ieșirea din Egipt și traversarea Mării Roșii stă pe țărmul celălalt și cântă cântarea celor răscumparați, citim: »Domnul este tăria mea și cântarea mea. Și El a fost salvarea mea. Acesta este Dumnezeul meu și-L voi lăuda« (versetul 2). În adnotarea se spune pentru „lăuda”, că în textul ebraic se poate citi și așa: „Vreau să-I fac locuință«. Nu este un gând sublim, că noi putem glorifica pe Dumnezeu prin faptul că Îi facem o locuință, aceasta înseamnă, clădim la casa lui Dumnezeu?

Ce înseamnă de fapt să glorifici pe Dumnezeu? Noi folosim frecvent această expresie, dar suntem noi conștienți ce spunem prin aceasta? Deci, spus foarte simplu aceasta este: în Dumnezeu și în jurul lui Dumnezeu totul este glorie, și când Dumnezeu revelează ceva despre Sine, aceasta înseamnă face vizibil, atunci El este glorificat, deoarece atunci gloria sa devine vizibilă. Aceasta se potrivește și cu privire la noi: când noi laudăm pe Dumnezeu sau vorbim despre El, sau lăsăm să se vadă în viața noastră caracteristicile vieții divine, prin aceasta Dumnezeu este glorificat.

Și aici Scriptura ne spune: »Și Eu Îmi voi găsi plăcerea în ea și voi fi glorificat, zice Domnul« (versetul 8). Aceasta este o misiune măreață. Prin contribuția noastră la construirea casei lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi glorificat. Și în viața zilnică este așa, că nu orice temă ne face bucurie. Noi suntem însă mulțumiți dacă putem să rezolvăm sarcinile, care corespund întrucâtva aptitudinilor și talentelor noastre. Aceasta este foarte natural.

Și același lucru este valabil și pentru preocupările noastre spirituale. Și aici avem voie să devenim conștienți de talentele pe care le-am primit, să devenim conștienți și apoi să ne rugăm cu râvnă: Doamne Isuse, doresc să lucrez la casa Ta conform talentelor care mi le-ai dat. El ne-a făcut pe toți capabili, pe fiecare soră și pe fiecare frate, fie ei tânăr sau bătrân. Dacă suntem proprietate a Domnului, noi suntem făcuți capabili să exercităm o anumită lucrare la casa lui Dumnezeu. Aceasta ne-o spune foarte clar apostolul în capitolul 4 al epistolei către Efeseni.

»Suiți-vă la munte și aduceți lemn și construiți casa! Și Eu Îmi voi găsi plăcerea în ea și voi fi glorificat», zice Domnul« (versetul 8). Probabil că mulți se gândesc în primul rând la vestirea Evangheliei, când citesc că poporul lui Dumnezeu se urcă pe munți și taie arbori, ca să construiască casa. Nu este prima noastră misiune să mergem în cariera de piatră a lumii acesteia și să spargem stânci, ca să le introducem ca pietre de construcție în casa lui Dumnezeu? Desigur că da. Aceasta este vestirea Evangheliei. Dar nu numai aceasta. Aducerea pietrelor este o premisă necesară pentru construire. Abia atunci începe cu adevărat lucrul cu construcția casei, căci atunci pietrele trebuie făcute folositoare.

Care sunt celelalte lucrări la casa Domnului? Probabil că am voie să dau indicații pe baza Cuvântului lui Dumnezeu celor care sunt preocupați cu vestirea mesajului Evangheliei. Mă gândesc mai întâi la un verset din epistola către Coloseni: »pe care (acesta este Hristos) noi Îl vestim, îndemnând pe orice om și învățând pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos« (Coloseni 1,28). Aceasta este vestirea Evangheliei, așa cum apostolul Pavel a înțeles-o. Desigur, noi nu exagerăm când spunem că aproape nu a existat un evanghelist mai mare și un învățător mai mare decât acest slujitor al Domnului.

Am observat – și doresc cu plăcere să dau mai departe acelora care lucrează în vestirea Evangheliei -, că în toate mesajele apostolilor, așa cum sunt ele notate în Faptele Apostolilor, nu se vorbește nici măcar o singură dată despre dragostea lui Dumnezeu. Apostolii nu au vorbit în primul rând despre dragostea lui Dumnezeu, ci ei au predicat judecata și au chemat pe oameni la pocăință. Aceste predici au fost primite de mulți oameni.

În acest sens înțeleg și locul de aici din Coloseni 1,28, că apostolii au îndemnat pe fiecare om și i-a prezentat judecata care va veni: dacă nu te pocăiești vei fi pierdut pentru veșnicie. Când apoi oamenii au fost atinși în conștiința lor și s-au pocăit, atunci apostolii le-au vestit vestea bună, spunând: dacă de întorci din inimă la Dumnezeu, atunci noi avem o veste bună pentru tine, și anume, că Dumnezeu te-a cruțat de la judecată, deoarece există un Mântuitor, pe care El L-a judecat în locul tău: »Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă« (Ioan 3,16).

Urmează acum partea a doua a versetului din Coloseni 1, pe care vreau s-o accentuez: »învățând pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos«. Aceasta este lucrarea propriu-zisă, care durează mult mai mult decât vestirea Evangheliei. Oamenii aceștia trebuie învățați acum cu privire la gândurile referitoare la Adunarea lui Dumnezeu, la casa lui Dumnezeu. Ei trebuie acum introduși în casa lui Dumnezeu în sens practic, așa fel ca ei să devină adoratori în această casă.

Am vorbit nu demult cu un frate, care avea probleme cu acest gând. El mi-a spus: cel mai important este ca oamenii să se întoarcă la Dumnezeu. La aceasta i-am răspuns: da, aceasta este foarte important. Însă eu nu am găsit în Scriptură diferențierea între important și cel mai important. Că oamenii trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, acesta este începutul important. După aceea urmează lucrarea îndelungată a introducerii: să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos. Nu înseamnă aceasta, că acești oameni, care s-au întors la Dumnezeu, trebuie conduși să cunoască poziția de înfiere înaintea Tatălui și să învețe să-L adore pe Tatăl?

L-am întrebat pe frate: ști tu ce a făcut apostolul Pavel în Corint? Da, desigur, a spus el, a vestit Evanghelia. – Da, așa este. Și ce a făcut după aceea? – Mulți au venit la credință, și prin aceasta a luat naștere Adunarea din Corint. Și aceasta este adevărat. Dar ce a făcut Pavel după aceea acolo? – Asta nu știu, știu numai, că el a rămas acolo un timp mai lung, a spus el. – În cele din urmă am spus: gândesc că este foarte important să știm, ce a făcut el după aceea acolo. Apostolul

a rămas 18 luni în Corint, să învețe pe tinerii credincioși cu privire la gândurile lui Dumnezeu, de exemplu despre casa lui Dumnezeu.

Vestirea Evangheliei nu înseamnă numai să chemi pe oameni la pocăință și la întoarcerea la Dumnezeu, ci și să-i faci iscușiți, pentru ca ei să devină adoratori în casa lui Dumnezeu.

În afară de aceasta la o casă, ca să rămânem la tabloul casei, sunt și lucruri care trebuie reparate. Noi vrem să mulțumim lui Dumnezeu, că El ne-a dat frați ca dar al Adunării, care sunt păstori și pun în ordine ce necesită reparație. Sunt frați – dacă am voie să mă exprim așa de plastic – care se ocupă de fiecare piatră, care a început „să se clatine” și nu mai stă fix în îmbinare. Lucrarea de păstor este o lucrare foarte importantă în legătură cu zidirea la casa lui Dumnezeu.

»Și Eu Îmi voi găsi plăcerea în ea și voi fi glorificat, zice Domnul. „Vă așteptați la mult și, iată, a fost puțin; și când l-ați adus acasă, Eu l-am suflat. Pentru ce?», zice Domnul oștirilor. „Din cauza casei Mele care stă pustiită, în timp ce voi alergați fiecare pentru propria lui casă. De aceea, deasupra voastră, cerurile își opresc roua și pământul își oprește rodul. Și am chemat o secetă peste țară și peste munți și peste grâu și peste must și peste untdelemn și peste ce dă pământul și peste om și peste vite și peste toată lucrarea mâinilor voastre.”« (versetele 8-11).

Dacă lăsăm aceste versete să ne vorbească, atunci este ca și cum L-am auzi pe Domnul Isus spunând: »Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra« (Matei 6,33). Dacă această ordine ne caracterizează și pe noi, atunci nu va mai trebui să ne ostenim, așa cum făcea poporul. Poporul s-a ostenit, însă venitul a fost mic.

Și ce s-a întâmplat acum? »Și Zorobabel, fiul lui Șealtiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și toată rămășița poporului au ascultat de glasul Domnului Dumnezeului lor, și de cuvintele profetului Hagai, după cum L-a trimis Domnul Dumnezeul lor; și poporul s-a temut înaintea Domnului. Atunci Hagai, solul Domnului, a vorbit prin mesajul Domnului către popor, zicând: „Eu sunt cu voi, zice Domnul”. ... și au venit și au lucrat la casa Domnului oștirilor, Dumnezeul lor, în ziua a douăzeci și patra a lunii a șasea, în anul al doilea al împăratului Darius.» (versetele 12-15).

Expresia „au lucrat” se mai poate traduce și prin: „au reînceput construirea”. Este și acesta răspunsul inimilor noastre, așa că spunem: Doamne Isuse, doresc să-mi pun toată viața în lumina Ta. Ajută-mă să-mi văd viața cu ochii Tăi. Te rog arată-mi dacă am stabilit priorități greșite. Te rog arată-mi unde trebuie să mă corectez. Doresc să lucrez la casa Ta cu activitate mai mare, cu o înnoită hotărâre a inimii. Doresc să mă înrolez în rândul celorlalți, care construiesc deja la casa Ta.

Dorim să rostim împreună cu David cuvintele rugăciunii, pe care el le-a scris în Psalmul 139 – aceasta este o rugăciune, pe care noi toți ar trebui s-o învățăm pe de rost: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine o cale a întristării și condu-mă pe calea eternă.« Și David amintește inima, locul unde se iau deciziile. El voia s-o aibă cercetată de Domnul. Da, nu trebuie să fie totdeauna o cale a întristării.

Profetul spune aici cuvintele bogate în mângâiere: »Eu sunt cu voi, zice Domnul«. Nu este aceasta demn de luat în considerație? Am văzut deja, că profetul Hagai nu amintește nici un cuvânt despre împotrivirea dușmanului, prin care, privit din exterior, s-a ajuns la încetarea construirii casei. S-au schimbat acum împrejurările exterioare? Nu. Dacă citim mai departe în Ezra 5,3, vom găsi acolo: »În timpul acela, Tatnai, guvernatorul de dincoace de râu, și Șetar-Boznai și tovarășii lor au venit la ei și le-au zis așa: „Cine v-a dat poruncă să construiți această casă și să terminați acest zid?”«

Din nou ia naștere împotrivirea. Însă după ce Domnul a dat pe față adevăratele motive ale inimii lor și ei au vrut iarăși de bună voie să construiască la casa Domnului, este ca și cum Dumnezeu dă la o parte împotrivirea dușmanilor prin cuvintele: Știu că mai este împotrivire, însă Eu vă promit ferm: »Eu sunt cu voi, zice Domnul«. Aceasta este ordinea divină: mai întâi El poartă de grijă ca starea inimii să vină în ordine, și apoi El se ocupă de împrejurările exterioare ale împotrivirii din partea dușmanilor.

Acum poporul poate spune împreună cu psalmistul: »Deoarece cu Tine alerg împotriva unei cete înarmate și cu Dumnezeu meu trec peste zid« (Psalm 18,29). Mângâiați fiind, acum ei se apucă de lucru. »Eu sunt cu voi« - acesta este acum conținutul celui de-al doilea mesaj, pe care Dumnezeu îl transmite prin profet acestei rămășițe aflate la continuarea lucrărilor de construcție. Și s-au ridicat acum și construiesc în continuare, în ciuda împotrivirii dușmanului.

Cu câțiva ani în urmă ieșirea din Babilon și începerea construirii Templului au avut loc pe baza apelului împăratului păgân Cyrus. Acum poporul se vede mobilizat să continue lucrările de construire nu prin apelul unui împărat, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu. Acum poporul este pe drumul cel bun, și Dumnezeu le dăruiește har, așa cum citim în continuare în Ezra 5,5: »Dar ochiul Dumnezeului lor era asupra bătrânilor iudeilor; și nu i-au lăsat să înceteze până când vestea nu a ajuns la Darius; și atunci au răspuns prin scrisoare despre aceasta.« Aceasta corespunde la ceea ce găsim aici în Hagai 1,13: »Eu sunt cu voi, zice Domnul«. Ce promisiune sublimă.

Ajungem acum la cel de-al doilea mesaj în capitolul 2,1-9. Am spus deja, că acest al doilea mesaj nu are caracter de muștrare, ci este o îmbărbătare pentru această rămășiță. Vrem să subîmpărțim această secțiune: primele trei versete sunt o privire retrospectivă, și anume la slava Templului de odinioară. Versetele 4 și 5 sunt o încurajare pentru rămășiță, referindu-se la sursele de ajutor ale poporului. Restul versetelor (6-9) sunt o privire spre viitor.

»Cine a rămas între voi dintre cei care au văzut casa aceasta în gloria ei dintâi? Și cum o vedeți acum? Nu este ea ca nimic în ochii voștri?« (Hagai 2,3). Aceasta spune Dumnezeu poporului, deoarece El știa, că ei erau dezamăgiți de această lucrare mică, sărăcăcioasă, pe care ei o făceau. Ei comparau Templul mic, pe care îl construiau, cu slava strălucitoare a Templului de odinioară al lui Solomon. Probabil că erau unii acolo, care probabil au văzut realmente acel Templu minunat.

Și nu tot așa este și cu noi uneori, când citim despre întâmplări, cum Dumnezeu a lucrat în secolele trecute în frați și în surori? Cu ce putere și cu ce autoritate au predicat atunci frații Cuvântul! Au avut loc multe treziri spirituale, mii de oameni au venit la credință. Cu ce energie construiau la casa Domnului! Cum putea Duhul lui Dumnezeu să lucreze prin ei! Nu ne gândim și noi astăzi câteodată, ce lucrare mică, sărăcăcioasă facem noi, în comparație cu lucrarea lui Dumnezeu din zilele de odinioară?

Și cât de mare este diferența, dacă ne gândim la timpul de început al Adunării lui Dumnezeu aici pe pământ, așa cum ne este descrisă ea în Faptele Apostolilor. Ce a mai rămas astăzi din aceasta? Dumnezeu spune aici rămășiței, că El cunoștea mâhnirea inimii lor, cunoștea Templul mic, pe care ei îl construiau privindu-l și gândindu-se înapoi la slava vechiului Templu. De aceea El îi încurajează cu cuvintele: »„Dar acum, fii tare, Zorobabel!” zice Domnul. „Și fii tare, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot” Și fiți tari, voi, tot poporul țării”, zice Domnul, „și lucrați, pentru că Eu sunt cu voi!”« (versetul 4).

Ce facem noi când ne simțim slabi, când suntem atacați de dușmanii care ni se împotrivesc? Atunci ar trebui mai întâi să evaluăm potențialul de arme, care ne stă la dispoziție. Acest potențial de arme este uriaș. El ne este descris aici: »„Pentru că Eu sunt cu voi!”, zice Domnul oștirilor. „Cuvântul prin care am făcut legământ cu voi ... Duhul Meu rămâne în mijlocul vostru”« (Hagai 2,4-5). Și acestea sunt sursele de ajutor care ne stau și nouă astăzi la dispoziție: în primul rând prezența Sa. Ce vrem mai mult? Prezența Sa, atunci ca și acum. »Isus Hristos este același ieri și azi și în veci« (Evrei 13,8). Prezența Lui ne poate face și astăzi fericiți.

În privința aceasta mă gândesc la Efeseni 6, unde citim despre sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Noi avem voie să luăm cuvintele lui Dumnezeu și să le folosim ca pe o sabie, ca să respingem toate atacurile dușmanilor. Acesta este potențialul nostru de arme. Dar pentru aceasta trebuie să citim Cuvântul lui Dumnezeu și să-L cunoaștem, așa cum a spus cândva Ieremia: »Când am primit Cuvintele Tale, le-am înghițit; Cuvintele Tale au fost bucuria și plăcerea inimii mele« (Ieremia 15,16).

Acestea sunt sursele noastre de ajutor: prezența Sa, Cuvântul Său și Duhul Său. Este Duhul lui Dumnezeu, despre care citim în Noul Testament, că El va fi la noi în veci (Ioan 14,16). El este și Cel care dorește să ne descopere gloriile Domnului Isus în Cuvântul lui Dumnezeu, așa că bucuria în Domnul, așa cum am citit aceasta în profetul Habacuc, bucuria de care avem parte în părtășia cu Domnul, este pentru noi un izvor de putere.

»Nu vă temeți! Pentru că așa zice Domnul oștirilor: „Încă o dată – este puțin timp – și voi clătina cerurile și pământul și marea și uscatul. Și voi clătina toate națiunile și dorința tuturor națiunilor va veni; și voi umple casa aceasta cu glorie”, zice Domnul oștirilor. „Gloria de la urmă a casei acesteia va fi mai mare decât cea dintâi”, zice Domnul oștirilor« (versetele 5-9). Aceste ultime versete ale acestei secțiuni ne sau o perspectivă minunată în viitor. Este ca și cum profetul ar spune: nu vă uitați înapoi la slava din trecut a Templului lui Solomon. Concentrați-vă asupra surselor de ajutor, la potențialul de arme care vă stă la dispoziție. Priviți viitorul minunat, care v-a fost fâgăduit.

Această perspectivă spre viitor ne-a fost dată și nouă, căci noi avem voie s-o luăm literalmente în posesiune. Nici noi să nu privim înapoi la ce a fost, ci prin credință să privim în viitor și să mergem cu Domnul pe drumul nostru. Domnul va face ca totul să fie bine. Curând El va zgudui pământul. Dar ce pentru mine este mult mai important este: ultima slavă a acestei case va fi mai mare decât prima.

»Al Meu este argintul și al Meu este aurul.« În privința aceasta mă gândesc la 2 Timotei 2, la vasele de aur și de argint, care sunt utile pentru stăpânul casei. Domnul ne arată aici prin vorbirea simbolică înflorată a Vechiului Testament, că odată slava casei acesteia, la care noi avem voie să construim, va fi văzută. Atunci toate vasele de aur și de argint din această casă vor ajunge la desfășurarea întregii lor splendori.

Atunci se va vedea slava deplină a casei lui Dumnezeu, la care noi avem voie să construim în acest timp. Și când va fi aceasta? Când Domnul Isus va reveni cu noi în glorie. Acesta este momentul revelării Sale, a arătării Sale. Domnul Isus așteaptă acest moment. Nu cunoaștem noi versetul din Ioan 17: »Ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine« (Ioan 17,23)?

Cunoaștem noi și versetul din 2 Tesaloniceni 1: »Când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut« (versetul 10)? Atunci va fi venit momentul când întreaga casă a lui Dumnezeu va fi văzută – fără materialele omenești, fără pietrele false din lemn, fân și paie. Dumnezeu va purta grijă, pentru ca vasele din aur și argint, pe care Duhul lui Dumnezeu le-a adunat în timpul de har, să rămână păzite.

Ce sublim va fi momentul acesta! Domnul dorește ca lucrarea, pe care noi o facem acum, chiar dacă este slabă, s-o facem totuși în perspectiva acestei glorii viitoare. Este ca și cum El ne-ar spune: acesta este viitorul vostru minunat. Construiți mai departe. Curând veți primi plată, dacă ați construit corect.

Acum ajungem la cel de-al treilea mesaj în capitolul 2,10-19. În această secțiune este vorba de legături care întinează. Acum Duhul lui Dumnezeu are prin profetul Hagai iarăși un mesaj de atenționare. Ah, Dumnezeul nostru este un Dumnezeu așa de îndurător! El nu așteaptă, ca noi să învățăm toate cele cinci lecții deodată. Aceasta nu a așteptat-o El nici de la această rămășiță. Dumnezeu a știut de la început, că în popor era necurăție. Dar El a fost răbdător, și tot așa Domnul este răbdător și cu noi.

Noi trebuie să considerăm totdeauna, că Domnul are pentru noi încă o lecție. Era o lecție foarte serioasă și foarte importantă, pe care această rămășiță mai trebuia s-o învețe. Domnul nu putea fi mulțumit că ei construiau la casa lui Dumnezeu fiind într-o stare de necurăție. Însă înainte ca El să ajungă să vorbească despre aceasta, El le trezește conștiința, pentru ca ei să reînceapă să construiască.

Și după ce El le-a arătat sursele de ajutor, El pune acum degetul pe această rană. Sunt două întrebări serioase, pe care profetul Hagai le pune aici rămășiței, întrebând pe preoți.

Prima întrebare este: »Așa zice Domnul oștirilor: „Întreabă acum pe preoți despre Lege, zicând: „Dacă cineva poartă carne sfântă în poala hainei lui și atinge cu poala sa pâine, sau mâncare gătită, sau vin, sau untdelemn, sau orice hrană, va deveni aceasta sfântă?”» Și preoții au răspuns și au zis: „Nu”.« (Hagai 2, 11-12).

Care este învățătura pentru noi din această întrebare? Este totodată un adevăr nou testamental, care aici ne este prezentat în limbajul Vechiului Testament. Este vorba de faptul că poporul căuta numai o sfințenie exterioară, în timp ce inima lor rămânea neatinsă. Însă Dumnezeu le face cunoscut că atunci și toate celelalte, pe care ei le atingeau, erau necurate, chiar și casa lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu Îi place ca adevărul să fie în inimă (Psalm 51,6). El nu poate folosi o simplă sfințenie exterioară.

Prin faptul că cineva purta o bucată de carne sfințită în poala hainei lui, prin aceasta nu se sfințeau lucrurile cu care el venea în atingere. Haina este un tablou al comportării noastre exterioare. Este ca și cum Dumnezeu prin acest tablou ar spune: Doresc să găsesc la voi inimi curate, o stare curată a inimii; o bucată de carne sfințită în poala hainei voastre nu sfințește pe celelalte. Ele rămân necurate.

Și a doua întrebare este: »„Dacă cineva care este necurat printr-un trup mort atinge vreuna din acestea, va deveni aceasta necurată?”» Și preoții au răspuns și au zis: „Va fi necurată”.« (versetul 13) Acum degetul lui Dumnezeu pătrunde mai adânc în rană.

Cineva, care a venit în legătură cu păcatul – și în limbajul Vechiului Testament acesta era cineva care a atins un cadavru și în felul acesta a venit în legătură cu moartea -, era complet întinat. Tot ce el atingea, de la sine înțeles devenea necurat. O simplă sfințenie exterioară nu folosea la nimic. Necurăția lăuntrică face pe toate celelalte necurate.

Acestea sunt întrebări foarte serioase: suntem noi cu toată inima alături? Poate Dumnezeu să găsească sfințenia și în inimile noastre, poate El să găsească inimi curate, sau noi stăm în legătură cu păcatul și prin aceasta murdărim casa lui Dumnezeu?

După ce preoții au fost convinși în conștiința lor, profetul continuă: »Atunci Hagai a răspuns și a zis: „Așa este poporul acesta și așa este națiunea aceasta înaintea Mea”, zice Domnul, „și așa este orice lucrare a mâinilor lor; și ceea ce ei aduc acolo este necurat!”« (versetul 14). Prin aceasta Dumnezeu descopere ultimul colț al inimii lor: voi ați lucrat cu inimi necurate, și de aceea și lucrarea voastră este necurată.

Această secțiune se termină cu cuvintele: »Și acum, vă rog, luați aminte, din ziua aceasta și de acum încolo, înainte de a se pune piatră pe piatră în Templul Domnului, înainte de a fi acele zile, când unul venea la o grămadă de douăzeci de măsură și acolo erau doar zece; când unul venea la teasc ca să scoată cincizeci de măsură și acolo erau doar douăzeci. V-am lovit cu tăciune în grâu și cu mană și cu grindină în toată lucrarea mâinilor voastre; și nu v-ați întors la Mine”, zice Domnul. „Luați aminte, vă rog, din ziua aceasta și de acum încolo, din a douăzeci și patra zi a lunii a noua, din ziua când s-a pus temelie Templului Domnului, luați aminte! Este sămânța încă în grânar? Da, vița și smochinul și rodiul și măslinul n-au dat rod: din ziua aceasta vă voi binecuvânta”.« (versetele 15-19).

Aici aflăm de ce Dumnezeu le-a reținut binecuvântarea și i-a disciplinat cu mâna Sa. Dar nu este impresionant, că Domnul, chiar dacă noi am eșuat conștient sau inconștient – când la noi a fost necurăție -, este totuși plin de îndurare? Dar noi trebuie să ne întoarcem! Fără o convertire serioasă nu există restaurare.

»Din ziua aceasta vă voi binecuvânta.« Domnul vrea să Se adreseze și inimilor noastre cu aceste cuvinte. Astăzi, începând din ziua de azi. Îndreptați-vă inimile spre acest timp. Așezați-vă în lumina Mea. Și dacă este ceva, care trebuie corectat, s-o facem prin mărturisire. Atunci binecuvântarea nu va lipsi.

Atunci vom vedea cum Domnul Își pune binecuvântarea Sa peste lucrarea noastră. El va binecuvânta pe frații și pe surorile în lucrarea lor în școala duminicală. El va binecuvânta lucrarea păstorilor în case. El va binecuvânta vestirea Evangheliei, va binecuvânta multele

broșuri, care au fost împărțite. Dacă noi facem lucrarea pentru El așa cum trebuie, cu inima curată și nu numai cu o sfințenie exterioară, El va pune binecuvântarea Sa peste ea.

În continuare urmează ultimul mesaj în versetele 20-23: »Și Cuvântul Domnului a fost a doua oară către Hagai, în a douăzeci și patra zi a lunii, zicând: „Vorbește lui Zorobabel, guvernatorul lui Iuda, zicând: ,Voi clătina cerurile și pământul; și voi răsturna tronul împăraților națiunilor și voi sfărâma puterea împăraților națiunilor și voi răsturna carele și pe călăreții lor; și caii și călăreții lor se vor prăbuși, fiecare prin sabia fratelui său. În ziua aceea’, zice Domnul oștirilor, ,te voi lua, Zorobabel, slujitorul Meu, fiul lui Șealtiel’, zice Domnul, ,și te voi face ca o pecete; pentru că Eu te-am ales’, zice Domnul oștirilor.«

Acest al patrulea mesaj este foarte asemănător cu mesajul al doilea. El este iarăși o perspectivă minunată spre viitor. Vrem să studiem în mod deosebit versetul 21, pe care l-am găsit în cuvinte asemănătoare în versetul 6: »Voi clătina cerurile și pământul.« De altfel acest verset este citat și în Evrei 12,26. Acolo scriitorul acestei epistole pune înaintea ochilor destinatarilor acestei scrisori de asemenea un viitor minunat, ca să-i încurajeze să meargă cu perseverență pe drumul lor.

Cine s-a plimbat odată prin munți și a avut probleme pe porțiunile cu urcușuri abrupte, pentru el nu a existat nimic mai frumos ca atunci când cineva a venit de sus și a spus: în curând vei fi sus, curând vei ajunge pe vârf. Aceasta dă curaj, ca să se parcurgă și ultima porțiune de drum. Aceasta este ceea ce dorește Duhul lui Dumnezeu să ne spună aici în ultimele versete. Curând se ajunge pe culme, și atunci veți avea această perspectivă minunată spre viitor.

Vrem noi acum la sfârșitul studiului acestui profet să ne punem încă o dată întrebarea, dacă suntem gata să renunțăm la avantajele proprii și să ne dedicăm lucrului la casa lui Dumnezeu? Să ne folosim cu hotărâre de sursele de ajutor, pe care ni le-a dat Dumnezeu: prezența Sa, Cuvântul Său și Duhul Său.

Vrem să ne punem în lumina lui Dumnezeu și să ne lăsăm cercetați de ochiul Lui pătrunzător, dacă nu cumva sunt unele necurății. Și haideți să parcurgem cu curaj ultima porțiune de drum, această ultimă bucată până la culme, unde El ne spune: Curând veți ajunge pe culme, unde vă stă înaintea un viitor minunat.

Nu este mesajul lui Hagai actual și pentru noi astăzi?